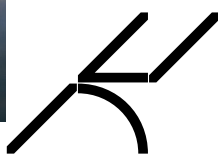

Císařovna Sissi je historickou osobností, jež nepřestává fascinovat. A dráždit. Už dávno není líčena jako usměvavá panenka z cukru, tvůrci naopak nechávají zaznít i temnější tóny její povahy. Jako například rakouská režisérka Marie Kreutzer ve filmu **Korzet**. Její Sissi je módní ikonou s vlastním vkusem, životním stylem a názory. Přiblížily se její čtyřicátiny, věk v devatenáctém století už mírně pozhnaný. Ona se mu snaží seč může vzepřít a nechává se stahovat do stále těsnějších korzetů. Ty jsou i metaforou sešňorovanosti epochy, kdy často bylo výhodnější na chvíli omdlít, ať už skutečně, či předstíraně. Tento figl ostatně brzy objeví i Sissi a nechává diváka v napětí, kdy sebou zase sekne. Kromě mdlob však *Korzet* zaujme podstatnějšími věcmi – překrásnou výtvarnou koncepcí, působivou prací se zvukem a vynikajícím herectvím Vicky Krieps.

dyž se zahraniční autor poprvé nepředstaví prózou či básněmi pro jeho tvorbu charakteristickými, nýbrž prózou autobiografickou, je to spíš neobvyklé. Na druhou stranu je skvělé, když se jedná o autobiografii, jež v kontextu jeho díla stojí umělecky vysoko. Pro takový krok se nakladatelství Host rozhodlo v nedávné době hned dvakrát. Nejprve vydalo *Roky* Annie Ernaux, jedinečnou knihu po formální i obsahové stránce, neboť nobelistka v jazykově až úsečných vzpomínkách na vlastní život zároveň provede po dějinách podstatné části francouzského dvacátého století. Druhým takovým příspěvkem je **Kodaňská trilogie (Dětství, Mládí, Závislost)** Tove Ditlevsen. Ačkoli o ní mnoho nevíme, v Dánsku patří mezi významné spisovatelky. Nejprve se dokázala vymanit z hrubého dělnického prostředí, poté se v tehdy převládě mužském světě prosadit už jako sedmnáctiletá jako básnička, a nakonec se stát i slavnou prozaičkou. Její memoáry jsou v Dánsku bez nadsázky kultem. Je jasné proč. Ditlevsen před ničím neuhýbá, bez sebelitosti mluví o všech svých selháních, úspěchy hodnotí bez nafoukaného přehánění, pro závislost na alkoholu a drogách dokáže vypočíst neromantizující důvody, pro závislost na literatuře zase nekonečnou lásku. A čtenáři dovolí vše nepateticky prožít spolu s ní.

Чачак

Básnička **Alžběta Stančáková**, která vám zpříjemnila rok 2022 výběrem poezie do zápisníku Vogue, právě vydala svou druhou sbírku Чачак / Čačak. Nejlepší bude, když vás do světa svých básní pozve Alžběta osobně.

Co je Čačak? Čačak je jedno město v Srbsku. V roce 2018 mě náhodou zavezl autobus s nápisem AUTOPREVOZ ČAČAK z Bělehradu do Nového Sadu. Z Čačku mimochodem pochází zpěvák rockové kapely Riblja Čorba, mají i písničku *Zadnji voz za Čačak*. Je to na melodii jednoho hitu od The Monkees.

Jak byste sbírku popsala vlastními slovy? Texty z let 2017–2021.

Bylo náročnější napsat debut, nebo tuto druhou sbírku? Debut jsem nepsala cíleně, prostě jsem jen něco psala, ty nesourodé texty zaujaly nakladatele, a tak vyšly. U *Čačku* jsem po pár básních tušila, že, i kdyby jen pro osobní potřebu, chci tuto konkrétní poetiku směřovat do jednoho souboru. Takže to byla odlišná, ale srovnatelně náročná cesta.

Popište svůj tvůrčí proces. Jedna velká divočina. Život mě naučil psát takřka za všech podmínek. Třeba svoji část scénáře pro inscenaci *Těžba snů* jsem napsala během víkendu, zavřená v barokní památce. Básně z *Čačku* často vznikaly ve vlaku. A rýmy někdy vymyslím za chůze.

Co vás inspiruje? Spousta věcí, které přetavuji do různých forem – povídek, scénářů nebo právě básní. Konkrétně u *Čačku* to byl často sen, určitá forma bolesti či nemoci, úřednický aparát a tajné služby... A všeobecně u všech žánrů mě provokuje jazyk a jeho různě vychýlené formy.

Jak se žije básničce v Česku? Obecně za všechny neodpovím, ale já žiju tak, že nejprve musím odbavit všechny své další, lépe placené role – práci v televizi, překlady či nějaké naslibované články do médií –, až pak mám čas na vlastní tvorbu. Ale i když se psaní nemůžu věnovat tak, jak bych chtěla, mám vlastně dost fajn život.

Co vás kulturně nadchlo v poslední době? Reportážní kniha *Klub* Matildy Voss Gustavsson, která popisuje, proč v roce 2018 nebyla udělena Nobelova cena za literaturu. *Šerccc Hanka*, hra o Židovce, kterou u sebe za okupace schovávala lužickosrbská rodina – v krásných kulisách a se skvělým obsazením ji uvedlo německo-srbské lidové divadlo v Budyšině. A taky to, že se tolik lidí zajímá o osud pražského železničního mostu.

Flo. Podle britských médií jim patří budoucnost. Což je v přímém rozporu s tím, že se trio svou hudbou vrací výhradně do minulosti. Konkrétně na konec devadesátek, kdy letěly TLC, Sugababes a Destiny's Child. I hudba Flo totiž stojí a padá s dokonalými vokálními harmoniemi, zvukem vycházejícím z klasického r'n'b a vzkazem, že v dívčí soudržnosti je největší síla. Sice zatím stihly vydat jen EP *The Lead* s výrazným singlem *Cardboard Box* (na němž jsou, jak jinak, našťavané z rozhodů), ale i tak už je milují celé britské ostrovy a k nohám jim postupně padá i zbytek světa. Není divu. Ačkoli Flo nepřináší nic objeveného či převratného, jejich hudba v sobě nemá pouze roztomilé stýskání po dávné době. Kromě nostalgie nabízejí Flo i něco navíc. Důkaz, že hudba je pořád víc než marketingově sebelip zvládnutá image. Že klidně můžete vypadat jako něčí sousedka, protože superstar z vás neudělají zelené dredy a oblečky jako z jiné galaxie. Protože to, co se stále nejvíc počítá, je samotná hudba. Trio Flo chce letos vydat debutové album. Držme jim palce, aby tato tvrzení platila i poté.